

Intervju med Jan-Olof Stomberg, intervjuperson nr 28

Projekt: Göteborg berättar

Bandningens längd: 00:58:01

Datum: 2018-06-20

Intervjuare: Ida Rådegård

Plats: Göteborgsrummet, Göteborgs stadsmuseum

Tid: 13.00 – ca 14.30

Intervju med Jan-Olof Stomberg

Bandningen börjar

Intervjuare 1 [00:00:02]: Då är den igång. Då säger jag för bandets räkning, att det är jag Ida Rådegård, som intervjuar...

Talare 1 [00:00:08]: Jan-Olof Stomberg.

Intervjuare 1 [00:00:10]: Då tänkte jag att vi börjar med var du bor och när du är född.

Talare 1 [00:00:15]: Jag är född det tredje mars 1947. Är numera bosatt halva året i Spanien och halva året i Sverige i Marks Kommun, i en liten by som heter Fotskäl.

Intervjuare 1 [00:00:33]: Hur kom det sig att du flyttade dit?

Talare 1 [00:00:35]: Till Fotskäl? Min släkt på min mors sida kommer ifrån grannskapet till Fotskäl. Det heter Surteby och jag tillbringade en del somrar ute på en gård i närheten av Fotskäl så när det blev ett ställe till salu där så tyckte jag att det kunde vara kul att komma tillbaka.

Intervjuare 1 [00:01:03]: Bor du med familj eller bor du ensam?

Talare 1 [00:01:07]: Jag är gift. Jag är gift med en kvinna ifrån Dominikanska Republiken, spansktalande och vi är bosatta cirka sju månader på Gran Canaria per år och så fem månader här uppe i Fotskäl.

Intervjuare 1 [00:01:22]: Det låter väl ganska trevligt.

Talare 1 [00:01:24]: Ja, det är trevligt.

Intervjuare 1 [00:01:27]: Din sysselsättning.

Talare 1 [00:01:30]: Jag är ju pensionär idag, men min grundutbildning, jag är sjöingenjör, utbildad på Sjöbefälsskolan här i Göteborg, Kvarnberget och har en dubbelexamen. Jag utbildades även till styrman, så jag har en styrmansexamen dessutom, och det är jag på grund utav att det företag som jag var anställd i, Broströmskoncernen, hade ett bemanningsprojekt där de ville försöka reducera besättningarna och behövde då befäl som

kunde klara både navigering och det maskinella.

Intervjuare 1 [00:02:08]: För vad gör en sjöingenjör för någonting?

Talare 1 [00:02:11]: En sjöingenjör sköter ju det maskinella samhället som ett fartyg är. Allt ifrån att producera el, luftkonditionering, framdrivning, vattenförsörjning, allt det som ett samhälle behöver för sin dagliga verksamhet, det innehåller ju ett fartyg och därmed så måste det finnas maskinpersonal som kan driva hela det här arrangemanget.

Intervjuare 1 [00:02:45]: Men en sjöingenjör, jobbar den personen med att konstruera saker och sköta dem, eller?

Talare 1 [00:02:52]: Nej, det är mest att hålla det i drift när det väl är konstruerat. Konstruktionen utav fartygen, vi säger fartyget som sådant det är ju skeppsbyggnadsingenjörer och sen är det ju maskiningenjörer då som gör det maskinella i fartyget och sen så sköter sjöingenjören och hans personal om det när det väl är ombord.

Intervjuare 1 [00:03:19]: Hur har det varit då?

Talare 1 [00:03:22]: Ja, det har ju varit spännande, som ung, när jag började på Praktiska Realskolan i Göteborg år 1960 så, som 13 åring så vet man ju inte riktigt vad man vill i livet. Men närheten till hamnen, närheten till de fartyg som fanns här lockade ju väldigt. Det var ju den stora världen som liksom låg bortanför hamnen som så småningom blev den intressanta biten. Hamnen bjöd på en inblick i det spännande.

Intervjuare 1 [00:04:01]: Men är du född i Göteborg?

Talare 1 [00:04:03]: Nej, jag är född på Mölndals Lasarett, men uppvuxen i det lilla samhället Jonsered.

Intervjuare 1 [00:04:10]: Men flyttade till Göteborg någon gång sen?

Talare 1 [00:04:13]: Ja, i 18-års åldern så, när jag var klar med mina studier på realskolan så kände jag ju en, liksom en dragning åt att vilja komma iväg och kanske ägna mig då åt sjöfartsyrket. Så som 18-åring flyttade jag dit till ett gammalt landshövdingehus på Dag Hammarsskölds led, de husen är rivna idag, men det var första steget mot Göteborg. Sedan följde studierna på, ja, jag blev anställd som befälslev hette det i Broströmskoncernen och sedan blev det en lägenhet på Hisingen där jag tillbringade några år innan det bar vidare.

Intervjuare 1 [00:05:07]: Vart bar det vidare då?

Talare 1 [00:05:09]: Ja efter mina studier på Sjöbefälsskolan så bodde vi kvar, då hade jag hunnit gifta mig, och jag började då segla till sjöss på olika fartyg för Broströmskoncernen och när jag kom hem så, ja, då tillbringade vi tiden där. Men 1975 så blev jag tillfrågad om jag vill ge mig iväg ut och jobba för ett fartygsreparationsföretag som hette Nicoverken och vi stationerade i Las Palmas, och det tackade min fru och jag ja till. Och då gjorde vi, det var ju hyreslägenheter på Hisingen, så då gjorde vi bara oss av med den och så flyttade vi till

Gran Canaria.

Intervjuare 1 [00:06:04]: Var det då senast du bodde i Göteborg, 1975 då, eller?

Talare 1 [00:06:08]: Ja, det var ja, precis.

Intervjuare 1 [00:06:11]: Men du ville ändå vara med i projektet om göteborgare, tycker jag är intressant.

Talare 1 [00:06:16]: Ja, det var så här att jag kom tillbaka till Göteborg sedan, efter att jag hade, kan man säga avslutat min yrkesverksamma karriär. Då flyttade jag till Welandergatan uppe i Örgryte Bö, där jag bodde väl sex år fram tills dess att jag bestämde mig från att flytta ut ifrån Göteborg och köpa det här stället i Fotskäl. Så jag har varit lite fram och tillbaka i Göteborg.

Intervjuare 1 [00:06:51]: Ja, skulle du, känner du dig som en göteborgare då?

Talare 1 [00:06:53]: Ja, det gör jag väl alltid i grund och botten. Hela min yrkesverksamma inriktning har ju varit förknippad med Göteborg. Det är här jag är utbildad, det är här jag har haft mina anställningar och det är företagen i Göteborg som har försörjt mig genom livet.

Intervjuare 1 [00:07:15]: Vad jobbade dina föräldrar med?

Talare 1 [00:07:17]: Min mamma var damfrisörska och min pappa han var elektriker på Jonsereds fabriker.

Intervjuare 1 [00:07:24]: Var de sjövana?

Talare 1 [00:07:27]: Nej, det fanns ingen sjövana så. Min morfar hade släktingar som var till sjöss på fartyg byggda på Lödöse varv men vi vet inte så mycket mer om dem faktiskt. De omkom bägge två de som var till sjöss, i något sammanhang, men vi är inte riktigt klara över hur det gick till.

Intervjuare 1 [00:07:51]: Hur kom det sig att du blev intresserad av sjölivet?

Talare 1 [00:07:54]: Ja under tiden jag studerade nere i Göteborg här så, det var inte så att vi hade nåt överflöd av ekonomiska resurser, så att jag började jobba och sökte mig då till hamnen och det var på den tiden fartygen låg långt här inne, bland annat i Frihamnen och längs kajerna, och då behövde man ibland förstärka stuveriarbetarkåren med någonting som hette stuveriarbetare med blixbricka. Och det var, man blev alltså blixtkallad, man fick åka ner på morron till någonting som kallades lusasken som ligger borta där Stena har sin terminal och där fick man vara med och lyssna om de behövde något folk till någon utav de här båtarna som kom in. Och där lyckades jag få ganska mycket jobb på olika ställen. Allt ifrån Frihamnen till Majnabbhamnen, ja överallt runtomkring.

Intervjuare 1 [00:08:54]: Hur gammal var du då ungefär?

Talare 1 [00:07:56]: Ja, 18 år.

Intervjuare 1 [00:08:59]: Ja, vad var det för miljö?

Talare 1 [00:09:01]: Vad sa du?

Intervjuare 1 [00:09:02]: Vad var det för miljö att arbeta i?

Talare 1 [00:09:04]: Ja det var ju väldigt intressant att få komma ut i de här fartygen och vara med och lucka av som det heter, stora tunga presenningar och träluckor som man lossade och sen få känna doften utav det exotiska som fartygen hade med sig. Allt ifrån djurhudar till bomullsbalar till bananstockar till apelsiner till äpplen, ja till allt som vi behöver importera. Dofterna var ju sagolika, det kunde vara kaffedofter, det var apelsindofter, det var allt det här som man liksom, strömmade emot dig när man var ombord i fartygen.

Intervjuare 1 [00:09:54]: Ja det är svårt att tänka sig, känner jag idag, så att.

Talare 1 [00:09:58]: Ja, det finns ju inte längre för att nu hanteras ju allting i container, så att den tiden är ju förbi på något sätt och frågan är väl om den kommer tillbaka att just få gå ombord i ett fartyg och se allt det här som är lastat, te, kaffe och allt. Det var väl det som gav mig den här känslan av att fantastiskt, tänka att få följa med här, och det, det var väl det som gjorde att jag tog beslutet att försöka komma iväg, va.

Intervjuare 1 [00:10:31]: Vart gick första resan då?

Talare 1 [00:10:33]: Den gick med ett litet fartyg som gick ut ifrån Majnabbehamnen, det var två fartyg som ägdes utav Svenska Lloyd. Det ena hette S/S Suecia och det andra hette Britannia och där har jag en bild på mitt första fartyg. Och där blev jag anställd utav sjöfarts, eller på sjöfartsförmedlingen så blev man då anvisad ett fartyg. Jag hade ju ingen erfarenhet, ingen kunskap så jag blev jungman, på det fartyget och det gick ju mellan, i passagerartrafik mellan Majnabbehamnen i Göteborg och Tilbury Docks i London. Och jag bodde längst förut i fartyget och det delade jag med en annan jungman och i den här lilla hytten som vi bodde, man kunde bara gå in en åt taget, så liten var den, och så gick det ett stort rör rakt igenom. Och jag minns när vi kom till London då hade jag gått av vakten så jag låg och sov och så plötsligt så tänkte jag nu exploderar hela fartyget och for ut ur min hytt och så vidare och mötte någon och sa det är någonting, det är fel här, och den här personen skrattar och sa men du bor ju där ankarkättingen går igenom hytten, så när den släppte ankaret så lät det ju så fruktansvärt. Det har alla som har bott i den hytten fått uppleva.

Intervjuare 1 [00:12:13]: Det var inte den bästa sviten då med andra ord, eller?

Talare 1 [00:12:17]: Det var väl, alltså, på den tiden, det var ju väldigt hierarkiskt. Kapten var ju närmare Gud än någonting annat och vi som var jungmän vi var väl närmare djupet än någon annan. Så där blev det en, jag tror det blev en resa med den då under ett sommarlov. Och det gav mig mersmak, jag tänkte det.

Intervjuare 1 [00:12:44]: Hade du varit utomlands förut?

Talare 1 [00:12:47]: Jag tror jag hade varit i Danmark en gång med någon Stenabåt, men annars var det första, kan man nog säga, första resan liksom utanför Skandinavien.

Intervjuare 1 [00:12:58]: Spännande. Men kunde du engelska då?

Talare 1 [00:13:03]: Ja, engelska hade vi ju läst i skolan, så att, och jag har lätt för språk, så det var inga problem. Nu var det ju svensk besättning, men att komma till London var ju helt fantastiskt. Men jag minns fortfarande mitt första besök i land i London, för att det var på den tiden man eldade sina hus med kol och det var, jag minns skjortkragen, jag hade en vit skjorta på mig och när jag kom tillbaka till båten så var skjortkragen helt kolsvart utav den här smogen som låg över London då när vi råkade vara där.

Intervjuare 1 [00:13:42]: Härligt. Ja, vad roligt. Och så blev det fler resor.

Talare 1 [00:13:51]: Ja, sedan så då förstod jag att kanske just däcksycket, jungman kanske inte var helt rätt för mig. Mitt arbete bestod i att ställa ut solstolar till passagerarna på morgonen och ta in dem på kvällen, för de kunde inte stå ute under natten för de skulle vara torra då. Och så minns jag när vi kom upp i Themsen, så var det dimma, så att vi var tvungna att ankra i Themsen och då hade vi längst fram på fördäck, det som heter backen, en stor mässingstallrik, kanske var en och en halv meter i diameter som fungera som en gong-gong. Så att den fick jag stå och slå på för att andra fartyg skulle höra att vi låg i Themsen för att detta var ju innan radar var liksom det vanliga sättet att skydda sig och då var det med ljud. Så jag minns jag stod och slog på den här gong-gongen och det kanske har satt sig på hörseln. Men sedan så när jag kom tillbaka till Göteborg så bestämde jag mig för att nej, jag ska nog, för jag var nog mer tekniskt lagd, så att jag sökte mig till Broströms och frågade vad det fanns för möjligheter. Broströms som då hade sitt huvudkontor alldeles vid sidan om Göteborgs Stadsmuseum här nere på det heter Packhusplatsen, heter det väl?

Intervjuare 1 [00:15:12]: Mm.

Talare 1 [00:15:14]: Och de hade ju en flotta av hundra fartyg, så att de behövde ju ständigt fylla på med personal och blev då utlovad att ja, vi behöver maskinbefälslever så att du, det går bra. Jag fick ta med mig mina betyg, visa vem jag var och jag fick tenta upp något betyg som inte var så bra, minns jag, för att det skulle, för att jag skulle kunna få den här anställningen. Och det gjorde jag, på Hermods, och sedan så började då mera den lite mer omfattande trafiken ut i världen, för då mitt andra fartyg, det blev då som maskinbefälslev på ett litet fartyg som hette Vaxholm, som gick mellan Göteborg och Nordamerika, som tillhörde Svenska Amerikalinjen.

Intervjuare 1 [00:16:15]: Hur lång tid tog det att åka över med den då?

Talare 1 [00:16:18]: Ja vi lastade i Göteborg och sen gick vi upp till Porsgrund i Norge och fortsatte att lasta och sen över till Skottland. I Skottland minns jag där lastade vi tre tusen ton whiskey som skulle till Chicago. Jag har aldrig sett så mycket whiskey, varken förr eller senare i mitt liv. Och resan över Nordatlanten då, det var en höst, det var hårt väder, vi såg bland annat isberg innan vi kom fram till St. Lawrence Seaway, som det heter, för att sedan

skulle ta oss upp genom stora sjöarna ända upp till Chicago. Om jag minns rätt så tror jag resan tog ifrån Glasgow över, någonstans runt tre veckor.

Intervjuare 1 [00:17:02]: Det är en ganska lång tid.

Talare 1 [00:17:04]: Men det var ett långsamt gående fartyg. Det gick inte fort.

Intervjuare 1 [00:17:07]: Men var det långsamt också på, liksom ombord, eller vad gjorde ni för något?

Talare 1 [00:17:12]: Ja, jag var ju befälselev, så att mitt, det huvudsakliga arbetet för mig bestod i att försöka sätta mig in och få, som lärling, förståelse för hur maskineriet fungerade. Så att jag fick ibland, fick jag stå vid manövern på huvudmaskinen och vara lite regulator när sjöarna var så stora att propellern slog ur vattnet så fick man dra ner lite på bränslepådraget för att fartygets ordinarie regulator var inte i funktion, så vi fick stå manuellt och göra detta och jag minns att jag stod och slog så här varje gång motorn rusade upp i varv, så fick man dra ner. Det är det bestående minnet av den här resan. Plus då, att få komma ända upp till Chicago genom denna fantastiska kanal.

Intervjuare 1 [00:18:06]: Var det aldrig otäckt ute på havet?

Talare 1 [00:18:09]: Jo, det var hårt. Sjösjuka och lite om lite rädsla kanske, man hade inte förståelse på att vara riktigt rädd men jag förstod ju att det var krafter i sjön.

Intervjuare 1 [00:18:24]: Ja, jag tänker den där känslan att vara liksom mitt ute på öppet hav och inte se land någonstans

Talare 1 [00:18:29]: Nej, precis. Men det ju liksom själva grejen att få komma iväg, jag menar att få gå i land i Chicago, som detta var väl 1966 tror jag, som 18 åring, liksom steget var ju, det var ju en befrielse, liksom att, oj, är det så här det ser ut, att se de här. Jag hade aldrig sett ett höghus i hela mitt liv och plötsligt var det fullt med skyskrapor. Det var en mäktig känsla.

Intervjuare 1 [00:18:58]: Ja, det förstår jag. Vad roligt. Jag har ju inte ens tittat på mina frågor här. Det är ju bara roligt att, det här är en helt ny värld för mig, kan jag ju säga.

Talare 1 [00:19:14]: Ja, ja precis.

Intervjuare 1 [00:19:15]: Så det är väldigt roligt att höra. Du läste upp ett betyg sa du? På Hermods?

Talare 1 [00:19:22]: Ja.

Intervjuare 1 [00:19:23]: Vad var det för något?

Talare 1 [00:19:24]: Hermods var en sådan här distansskola kan man säga, där man, om man inte hade av någon anledning betyg så det räckte så kunde man liksom, det hade ett speciellt

namn det här, jag kommer inte ihåg vad det hette men det fungerar som att du läser hemma och du tenterar sedan och skriver det här. Jag studerade då hemma de ämnen som jag hade för dåliga betyg i och det gick väldigt bra. Jag var ju motiverad då och då hade jag ju liksom förstått att nu är det lite allvar, så jag läste ju upp betygen då, så det gick som en dans.

Intervjuare 1 [00:20:04]: Hade du något drömresemål när du började tänka på de här resorna?

Talare 1 [00:20:10]: Ja, efter att ha jobbat då nere i hamnen och träffat besättningar på fartyg som bland annat gick till Fjärran Östern, som gick till Australien, som gick till Amerika, som, runt om på jorden, så blev det på något sätt som Fjärran Östern, Japan, Kina, Malaysia, Indien blev liksom, det blev liksom drömmålet. Det var ju så otroligt exotiskt. Och det var mycket grann då, man titta på lasten, vad bestod den av, det var fantastiska saker, alltså Japan hade ju börjat bli en exportnation så att vi fick ju in väldigt exklusiva varor med fartygen. Både stereoapparater och klockor och bilar hade börjat komma. Det var liksom något nytt, något mera spännande än det vi själva hade.

Intervjuare 1 [00:21:12]: Fick du resa till de platserna?

Talare 1 [00:21:14]: Ja, mitt nästa fartyg vid Broströms, jag hade något mellanspel på ett litet fartyg som hette Maltesholm, men det var bara över till England och tillbaka. Men sedan blev jag antagen som befälslev och då blev det alltså en utbildning på elevfartyget Nippon och där mönstrade jag på 1966, jag tror det var i augusti 1966 och det var ett fartyg som lastade i Europa för att sedan gå över till Kina, Malaysia, Filippinerna, Singapore, Hong Kong och där lades ju grunden för att sedan fortsätta att studera på Sjöbefälsskolan. Och där var ju också en fantastisk upplevelse att komma till Shanghai. Vi kom dit den tionde december 1966 och vi lämnade 14 dagar senare, på julafton den 24:e december 1966. Och vi kände att det var någonting i görningen, människor, vi fick ju inte röra oss fritt, utan vi hade alltid eskort i Shanghai. Människor var likadant klädda, blåklädda med nedfällda ansikten men när de såg oss så tittade de ju på oss, men det låg spänning i luften. Först senare, jag minns jag köpte Maos lilla röda där nere, för att det var ju spännande det här med Mao Zedong. Men först senare fick vi ju reda på att kulturrevolutionen utbröt den 24:e december 1966, då man ju avrättade så mycket människor. Lite grann kunde vi väl koppla detta efteråt att det var någonting i stan som inte var rätt.

Intervjuare 1 [00:23:17]: Ja, det är väldigt speciellt.

Talare 1 [00:23:21]: Ja, det var en upplevelse. Men en skrämmande, ja, på sitt sätt både fascinerande och skrämmande. Mer skrämmande efteråt än precis när vi var där.

Intervjuare 1 [00:23:34]: Ja, där hade ni ju lite tur att ni inte märkte mer kanske.

Talare 1 [00:23:39]: Ja, nu västerlänningar drabbades ju inte utan det var ju den intellektuella eliten i Shanghai och på andra ställen som Mao Zedong ville göra sig av med. Och mycket människor deporterades från städerna ut på landsbygden och skulle ägna sig åt jordbruk i stället för något annat. När jag kom hem sedan så hade jag ansökt till Sjöbefälsskolan och blivit antagen och började läsa maskinteknikern 1967, men min pappa

blev sjuk i samma veva så att, min pappa avled 1968 och min mamma blev stående ensam med oss fyra barn varav jag var äldst. Vilket betydde att jag klarade inte att fortsätta att studera för min mamma gick ner sig väldigt och kunde inte riktigt hantera familjen, ekonomiskt besvärligt. Så jag avbröt mina studier i ett år och sedan så började jag året, ja alltså ett år senare, att läsa på sjöingenjörsexamen, som jag tog då 1971.

Intervjuare 1 [00:24:53]: Men det måste ha varit jättetufft att avbryta där.

Talare 1 [00:24:57]: Ja, men jag hade inget val, min mamma hon måste ha hjälp av mig. Jag var ju då 21 år och min äldsta bror han var inte mer än åtta år.

Intervjuare 1 [00:25:11]: Nej, okej.

Talare 1 [00:25:12]: Så att det var nog tur att jag avbröt studierna då. Men det försenade ju mig ett år, men sen fortsatte jag ju.

Intervjuare 1 [00:25:22]: Jobbade du då det året, eller vad gjorde du då?

Talare 1 [00:25:24]: Jag var ju mest hemma men jag gick ut på en del fartyg för Broströms, jag kunde ta två månader efter något halvår efter att pappa hade gått bort. Då mönstrade jag på ett fartyg som hette Roland, en gastanker för Broströms och vi lastade ett fartyg som gick med flytande ammoniak mellan Teesport i England och Huston i U.S.A. och där gjorde jag en resa innan jag kom hem då. Sedan var jag ute på, även på ett, som maskinist, var jag då på ett fartyg som hette Stureholm och då gick vi mellan Göteborg, eller Europa, ner till på Amerikas östkust.

Intervjuare 1 [00:26:10]: Hade du någon kontakt med familjen hemma när du var ute på resor?

Talare 1 [00:26:15]: Ja, då fungerade det ju med brevskrivning. Det var ju innan man hade internet och sådant här, och telefoner. Så att någon gång kunde man vid jul eller vid en högtid så kunde man via Göteborg radio få göra ett samtal och få prata med någon i familjen men det var brevväxling annars.

Intervjuare 1 [00:26:36]: Längtade du aldrig hem?

Talare 1 [00:26:39]: Nej, jag längtade nog mer ut än hem, vid den tiden.

Intervjuare 1 [00:26:45]: Så kan det vara.

Talare 1 [00:26:48]: Jag har ju under tiden när jag har varit i Broströms också fått gå på olika elevutbildningar och bland annat varit med som jag nämnde för dig, att när Kungsholm kom in, jag tror det var 1967, och skulle utrustas för sin första resa, hon byggdes i Skottland tror jag det var, då var jag med i något som hette Broströmsgänget och det var ett gäng då som var anställda av Broströms för att ta hand om reparationer och annat på fartyg som kom in. Och då minns jag, jag satt på och fick svetsa de här pollarna som det heter som man lägger trossarna som man förtöjer fartyget med. Det var lite kul att få svetsa dem och veta att man

har gjort det. Och sedan har jag jobbat på Götaverkens maskinverkstad där man tillverkade Götaverkens dieselmotorer som satt som framdrivningsmaskineri i fartyget. Detta var ju innan jag började då sedan på Sjöbefälsskolan.

Intervjuare 1 [00:27:53]: Om vi pratar lite mer om just Göteborg då, finns det någonting som är en äkta göteborgare då, tycker du?

Talare 1 [00:28:01]: Ja, jag tycker väl att jag med tiden att ha blivit uppväxt i Jonsered där Göteborg alltid var liksom drömmen i unga år. När man väl kom till Göteborg så var det ju sjöfartsstaden. Det var ju näringen kring sjöfarten och de människor som ville ägna sig åt sjöfarten, som på något sätt var hjärtat i Göteborg, det var här vi exporterade det vi tillverkade, det var hit vi tog emot det som vi inte själva kunde åstadkomma. Sjöman, närheten till Göteborg, närheten till havet, Vinga, den här berömda vingasupen som sjömännen tog när man passerade Vinga, antingen när man reste eller man kom tillbaka. Det kändes som om det är på något sätt Göteborgs ursprung och dess fortsättning. Sjöfarten, älven, Västerhavet.

Intervjuare 1 [00:29:16]: Tycker du att det är representanter för Göteborg idag också?

Talare 1 [00:29:22]: Ja, kanske fortfarande, men lite mera avlägset. Man har ju flyttat ut all hamnverksamhet till hamninloppet, ganska långt ut, så jag tror att man tappat närheten, den här omedelbara närheten till sjöfarten och dess näring. Men den finns ju där fortfarande, men avlägset. Däremot så är ju hela sjöfarts, ja den producerande verksamheten som varven och maskinverkstäderna, det är ju borta. Det är utkonkurrerat och har flyttat till andra länder ut i världen. Sverige var på den tiden när jag var ung, jag tror det var världens näst största skeppsbyggarnation, medan idag tror jag inte att vi har någon, ja det finns väl något litet varv kvar, men vi är ju marginaliserade. Det finns ju ingen tillverkning längre.

Intervjuare 1 [00:30:25]: Hur känns det tycker du?

Talare 1 [00:30:29]: Där har vi ju utvecklingen i ett nötskal. Produktionen flyttar dit den är mest lönsam att förlägga. Det är ju en prisutsatt, varvsverksamheten var väldigt känslig för lönekostnader och annat, och kan du då tillverka det i länder med kanske, var arbetskraftskostnaden är hälften så är det ju inte så svårt att flytta verksamheten dit. Och det drabbar ju inte bara sjöfartsnäringen utan det är ju andra näringar som drabbas på det sättet också.

Intervjuare 1 [00:31:15]: Finns det någon göteborgsanda, tycker du?

Talare 1 [00:31:20]: Ja, det fanns i alla fall en göteborgsanda när jag växte upp, tyckte jag. Just det här att man hade en känsla av att det var nära till skratt, det var nära till lite bus ibland människor här. Man kunde skoja med varandra ganska häftigt, och på ett väldigt, väldigt trevligt sätt många gånger. Språkmässigt var vi ju väldigt influerade av sjöfarten, och, som man kunde ju höra "nu går det på lösa boliner" som ju är ett uttryck ifrån segelfartygens tid, när man inte hade surrat de här tamparna som höll seglen riktigt, utan bommarna stod och slog, va. Och många utav de här sjöfartsuttrycken tyckte jag var så spännande att höra detta när man kom ner här och fick jobba här. För det var ju nya uttryck för mig, men det

kom ju sedan att bli en del av min vokabulär, som ju idag håller på att försvinna igen. En del finns ju kvar men många känner jag ju ibland, jag tänker ibland att jag ska ta och skriva ner de där för att inte glömma av dem helt och hållet.

Intervjuare 1 [00:32:39]: Det borde du göra.

Talare 1 [00:32:41]: Ja.

Intervjuare 1 [00:32:42]: Ja, nej det bygger ju lite på att man har någon att prata med som pratar på samma sätt också, för att man ska komma ihåg det. Men finns det några platser i Göteborg som är speciella för dig?

Talare 1 [00:32:58]: Ja, Kvarnberget har ju betytt väldigt mycket, Sjöbefälsskolan då. Och Östra Nordstan då, jag kom ju till att börja med då, så länge jag bodde uppe i Kåhög. Då var ju tåget ner till centralstationen, sen så var det ju då Postgatan, den gamla Postgatan med alla sina små industrier, boktryckerier, skomakare och så vidare, som man gick upp till Kvarnberget. Så den vandringen, den har jag ju gjort, och när de rev det här, det tyckte jag, jag tyckte det var tragiskt. För det var liksom, före mig så hade ju våra emigranter gått den vägen. Så det var ju en väg för... Det var en drömmarnas väg, för dem före mig var det ju liksom möjligheter någon annan stans. För mig var det ju möjligheter också fast på ett annat sätt att komma ut, men inte just för att emigrera men för att komma ut i sjöfartsnäringen. Även borta vid Ullevi på Praktiska Realskolan är också en plats som jag varit, har betytt mycket. Varven, Götaverkens maskinverkstad har ju också varit betydelsefull.

Intervjuare 1 [00:34:07]: På Hisingen?

Talare 1 [00:34:09]: Ja. Färjan Fyra, den här lilla färjan som gick över älven, som ju också betydde mycket när man skulle ut när jag jobbade som stuveriarbetare. Frihamnen, där vi var med och lossade bananer, som jag skrev där vi liksom... Jag minns ju hur vi... Jag är väldigt naturintresserad också så att jag minns att jag under de här trädurkarna, där den kalla luften strömmade för att bananerna inte skulle mogna, bananerna som då kom i hela stockar. Där samlades ju då de djur som fanns i stockarna. Så jag minns att jag tog med mig en grön mamba hem och en fågelspindel.

Intervjuare 1 [00:35:00]: Åh, fy. Var det uppskattat?

Talare 1 [00:35:01]: Nej, den gröna mamban hade en kompis som jobbade på Naturhistoriska Museet och jag tror att jag gav, jag lade den i en glasburk men de var ju så nedkylda så att, jag förstod inte hur farliga de var, men de var ju så vackra. Så jag tror att jag gav den gröna mamban till honom. Spindeln vet jag inte vad som hände, den, den tog vi nog död på.

Intervjuare 1 [00:35:24]: Men då var, de var liksom lite bedövade av kylan då, eller?

Talare 1 [00:35:27]: Ja, de var ju liksom väldigt långsamma. Var, var inte mera än fyra, kanske, jag kommer inte ihåg temperaturen, kanske fem, sex, sju grader. De lever ju annars i 30-40 grader.

Intervjuare 1 [00:35:39]: Vilken chock för djuren också att komma ut här.

Talare 1 [00:35:40]: Ja, ja.

Intervjuare 1 [00:35:44]: När du kommer, eller när du bodde i Göteborg, hur rörde du dig? Var det mest liksom centrum och hamnen eller gjorde du andra utflykter?

Talare 1 [00:35:57]: Ja, det, på sommaren kunde det ju bli att man åkte ut till havet och då var det ju Saltholmen och så vidare. Det var ju för oss, det var rivieran, men många gånger var det ju också så vi varken min fru eller jag hade ju några större pengar att röra oss med så att jag minns ibland kunde vi ta och gå. Vi bodde på Oterdahlsgratan uppe på Hisingen och då gick vi ifrån Oterdahlsgratan och så gick vi över Hisingsbron och så kunde vi gå längs kajerna med kranarna ända ut till Majnabbekanten. Det var ju promenad på flera timmar. Och så tillbaka igen. Och liksom känna då det här att, åh, tänk att få komma ut och det här och känna det här och se de här fartygen och människorna kring. Inne i stan så var det ju under tiden jag gick på realskolan och lite senare innan jag kom iväg ut till sjöss så var vi ju och dansade väldigt mycket på en, ett dansställe som ligger uppe vid Kungstorget som hette Kungsgillet och det var ju väldigt trevligt på helgerna. Och när jag gick i realskolan så var de ju de här skoldanserna som var, som var väldigt trevliga där. Man bytte då, Burgårdens realskola hade skoldans och då var det oftast sådana här lite jazzorkestrar och det var också sådana här händelser som, det var ju oerhört spännande när man var 15-16 år att gå på skoldans.

Intervjuare 1 [00:37:39]: Vad hade du på dig då?

Talare 1 [00:37:42]: Jag minns att vi, det var väldigt mycket någonting som hette mods, och man hade någon liten duffel, de som var mods hade någon duffel med nån sådan här knäppning, liksom en rund pinne så här som de hade, och jag minns att jag var inte så mycket mods. Jag hade nog, jag minns att jag hade något som hette myggjagare på mig. Det var några vassa skor så här, som det var väldigt modernt. Och sen så vet jag att jag hade brylkräm i håret för att det luktade gott, så att. Men annars så var det byxor och skjorta.

Intervjuare 1 [00:38:19]: Tjusigt.

Talare 1 [00:38:21]: Ja, man tyckte man var riktigt tjusig då.

Intervjuare 1 [00:38:25]: Nu ringer det i din telefon, tror jag.

Talare 1 [00:38:27]: Ja. Jag har stängt av den. Ja det är min pojk.

Intervjuare 1 [00:38:34]: Kan du säga tre bra saker med Göteborg?

Talare 1 [00:38:42]: Ja, jag är ju väldigt förknippad med sjöfarten, men det finns en känsla i Göteborg. Det finns något bland göteborgarna som, jag tror inte, det går nog inte riktigt att beskriva vad det egentligen är, men det finns något, en god känsla, en sammanhållning. Vi hade en betydelse för hela landet på något sätt med vår sjöfart. De stora rederierna fanns

här. Hamnen mot Västerhavet, alla produkter som kom in och det fanns liksom, vi hade på något sätt en betydelse för landets utveckling, liksom i vår lilla, lilla, lilla värld så drog vi ihop till någonting, va. Och sen tycker jag det, att man är ofta, så kan man ju, kanske man kan säga att göteborgare är på något sätt goa. Det finns någonting i, det känns inte märkvärdigt, utan det känns på något sätt genuint.

Intervjuare 1 [00:39:44]: Kan du säga något dåligt med Göteborg då?

Talare 1 [00:39:49]: I nutid eller dåtid?

Intervjuare 1 [00:39:52]: Både och om du vill.

Talare 1 [00:39:54]: Nu kan jag ju inte så mycket om Göteborg längre, men jag känner inte riktigt igen mig i Göteborg längre.

Intervjuare 1 [00:40:01]: Nej, på vilket sätt då?

Talare 1 [00:40:05]: I och med att den här varvsnäringen är borta. Fartygen är borta, de som fanns här inne, kranarna är borta. Det har förändrat min syn lite grann på Göteborg, det är, Göteborg har blivit mer, jag tycker det, man hör mycket evenemangstad. Tidigare var det näringsinriktad stad, det är det säkert fortfarande men evenemang hör jag både här och där, va. Och det känner jag ju inte så mycket för egentligen. Det är en annan typ av näring.

Intervjuare 1 [00:40:48]: Vad var, kan du säga några dåliga saker med Göteborg förr då?

Talare 1 [00:40:55]: Ja, lite grann kände jag väl när jag, framför allt när jag började realskolan att kommer man från Jonsered så var man ju bara någonting som liksom man hade släpat in ifrån, från långt bort ifrån någonstans, något outvecklat samhälle någonstans ute i tassemarkerna. Och vi hade ju lite annorlunda dialekt, Jonseredsdialekten är, det här bruket fick ju sin dialekt och den kände man av direkt man kom in i Göteborg. Det var inte riktigt lätt att komma in i göteborgs ungdomarnas värld. Det kände jag nog under flera år tills dess att jag själv blev mer göteborgare än Jonseredsbo. Nu är ju Jonsered en, liksom en sovstad till Göteborg, med Partille och detta.

Intervjuare 1 [00:41:43]: Ja, verkligen.

Talare 1 [00:41:48]: Men, men sedan så, det var kanske det, det kände jag som liksom negativt. Men annars tycker jag Göteborg har tagit väldigt väl hand om mig. Det var ju, jag växte ju upp en tid och det fanns jobb till alla och det fanns liksom ingen gräns för var du kunde nå, va, om du bara ville. Bara du gav dig skam på att nu ska jag jobba här. Jag har ju aldrig varit arbetslös, jag har aldrig liksom behövt gå till någon arbetsförmedling, utan det har ju liksom flutit på.

Intervjuare 1 [00:42:23]: Det låter ju så självklart när du berättar det, men var fick du ditt självförtroende ifrån?

Talare 1 [00:42:32]: Ja, jag vet väl egentligen inte vad det bottnar i, mer än att viljan av att

göra någonting och veta att det fanns någon som frågade efter dig. Det var ju inte så att jag behövde sätta fram foten bland tusen andra och undra om det fanns någon möjlighet utan det var ju mera, är du där, så är du välkommen, och det var väl kanske det som gjorde att man vågade, va. Det, om det hade varit, om man hade stått där i en lång kö, någonstans långt bak i kön, då vet man ju inte vad som hade hänt.

Intervjuare 1 [00:43:12]: Nej, vad segregation någonting som du funderade på när du bodde här då?

Talare 1 [00:43:16]: Vad sa du?

Intervjuare 1 [00:43:18]: Segregation, uppdelning i staden och så.

Talare 1 [00:43:22]: Nej, det tycker jag inte, jag kunde märka. Det jag märkte var ju att på några arbetsplatser så fanns det ju en del, fram för allt på Jonsereds fabriker minns jag att vi fick, vi fick ju invandrare då ifrån Estland, Lettland och Litauen och vi hade ju några invandrare i min klass både ifrån Estland och Lettland och Litauen och någon från Italien. Men de smälte ju in i samhället direkt, det fanns jobb för dem och de var beredda att jobba. Så att de blev ju väldigt, väldigt snabbt en del utav oss och det sätt vi levde på. Så de, och de var ju ett välkommet tillskott på den tiden för arbetskraft, vi hade ju inte tillräckligt, industrin växte, det var efter krigstiden, vår, hela vår industri var intakt. Världen ropade efter industriprodukter, de hade, Tyskland var ju sönderbombat, England var delvis bombat och många andra ställen också medan vi stod intakta, va. Och det är klart att vi, allt vad vi kunde producera kunde vi ju sälja, men det fanns inte tillräckligt med folk. Och när vi fick de här invandrarna och det var ju ofta väldigt välutbildade och hade ju flytt då ifrån krig och elände och ifrån öststaterna, så de var ju oerhört motiverade.

Intervjuare 1 [00:44:50]: Har du någon uppfattning om hur det är idag i Göteborg?

Talare 1 [00:44:54]: Inte mera än det jag läser. Och är hälften av det jag läser sant så tycker jag det är förfärligt. Med att, utanförskapsområden, man kommer inte in i arbetslivet, här kommer människor som överhuvudtaget kanske aldrig ha gått i skola. Vad ska man göra med dem? Ja, jag förstår, jag får inte ihop den här ekvationen riktigt. Jag har ju själv varit invandrare i många länder. Jag har bott allt ifrån Iran, Norge, Spanien och England och har ju alltid fått själv reda upp. Nu har jag inte flytt från krig och elände, men jag, jag har varit invandrare i många länder, och har ju själv fått jobba mig fram till det jag vill, va. Jag har ju inte fått någon hjälp ifrån något håll utan språkmässigt var jag ju tvungen att, som jag lever i Spanien har jag ju fått sätta mig på skolbänken och läsa spanska för invandrare. Så att hela tiden har jag fått liksom fixa det som jag ska göra, va. Och det har väl svårighet, jag menar analfabeter som kommer hit och som aldrig gått i skolan, hur ska vi lära dem ett nytt språk?

Intervjuare 1 [00:46:08] Mm, nej, det är inte lätt.

Talare 1 [00:46:10]: Nej, det är...

Intervjuare 1 [00:46:13]: Språket är ju väldigt viktigt.

Talare 1 [00:46:16]: Ja jag minns när det var, när jag liksom förfasade mig lite över det här, så minns jag hur man pratade om att man skulle undervisa de invandrarna som kom på deras hemspråk. Hemspråk, ja hoppas att det här hemska ordet hemspråksundervisning har försvunnit. Jag hör det i alla fall inte så ofta nu, men det är, ingången till vad du än ska göra så är det ju språket. Kan du inte språket, då förstår du ju inte vad du ska göra heller. Men jag kan för lite om hur det är, men som sagt det jag läser gör mig bekymrad.

Intervjuare 1 [00:46:56]: Ja, det är ingen munter bild direkt.

Talare 1 [00:47:00]: Jag har ju, på fartygen var vi ju mixade, det fanns ju nationaliteter från alla möjliga håll men alla hade ett gemensamt, alla pratade samma språk. Och då går det.

Intervjuare 1 [00:47:17]: Finns det någon stadsdel i Göteborg du skulle säga var liksom din stadsdel, så, var har du bott längst?

Talare 1 [00:47:23]: Jag tyckte ju Hisingen var jättefin, men det var där vi hade vår första bostad gemensamt, min ex-hustru och jag.

Intervjuare 1 [00:47:30]: Var det på Oterdahlgatan?

Talare 1 [00:47:31]: Oterdahlgatan, ja. Jag hade ju en liten tvåa där, jag tror vi betalade 250 kronor i månaden för den här tvåan.

Intervjuare: Är det Lundby där eller?

Talare: Ja, Lundby. Vi gifte oss i Lundby gamla kyrka. Och det är liksom, ja Hisingen var på nåt sätt, ja det blev liksom, där stannade nog mitt hjärta lite. Eller blev kvar kanske man ska säga. [Intervjuaren och talaren skrattar]

Intervjuare: Ja, det verkar ju slå fortfarande i alla fall.

Talare: Ja, precis.

Intervjuare 1 [00:48:02]: Ja, men vad var det du tyckte var bra med Lundby och Hisingen?

Talare 1 [00:48:09]: Ja, det var närheten till centrum. Det var, samtidigt var det ju lite intressant, Torslanda, jag flög ju från Torslanda när jag var ute och flög och jag jobbade någon sommar på spaltgasverket där ute, så Hisingen blev liksom, det fanns så mycket grejer där för oss, va. Och ändå var det inte så långt ner till själva centrum av stan. Men, ja vi tyckte vi kom lite, lite, lite utanför stan, men på ett behagligt sätt. Själva centrum då alltså.

Intervjuare 1 [00:48:42]: Jobbade din fru med någonting då eller?

Talare 1 [00:48:44]: Ja, min fru är sjuksköterska... eller hon var, eller hon är sjuksköterska.

Intervjuare 1 [00:48:51]: Har du bott, nu ska vi se, du har bott i några andra stadsdelar också?

Talare 1 [00:48:55]: Ja, jag har bott uppe i Örgryte Bö.

Intervjuare 1 [00:48:57]: Just det. Hur var det då?

Talare 1 [00:48:58]: Och uppe i Linné.

Intervjuare 1 [00:49:01]: Hur har det varit?

Talare 1 [00:49:02]: Ja, i Örgryte Bö var det ju fantastiskt, jag är väldigt sportintresserad så jag hade ju närheten till Delsjön och det området och ligger ju också lite grann på sidan om men ändå hyggligt nära centrum. Och uppe på Dag Hammarsjöleden, det var ju fantastiskt att bo i de här gamla landshövdingehusen. Oisolerade med elvärme, och jag hyrde en trerummare där för en 100 kronor i månaden tror jag det var. Men det jag inte förstod var ju när vintern kom att jag skulle dra igång den här elvärmen, vilka elräkningar det blev. Så att till slut så bodde jag i ett rum. De andra rummen kunde jag inte vara i för att jag hade inte råd att ha på värmen.

Intervjuare 1 [00:49:49]: Frustrerande för en ingenjör tänker jag också.

Talare 1 [00:49:52]: Ja, då var jag ju, det var ju studietid då, va. Så att det... Jag mins jag levde på råstekt potatis och lök för det var ungefär vad jag hade råd med. Och det gick bra ihop, råstekt potatis och lök.

Intervjuare 1 [00:50:08]: Vad åt ni för mat på sjön då?

Talare 1 [00:50:11]: Sjön har alltid varit väldigt viktigt att maten har varit bra, för att, det är ju socialt en ganska tuff miljö. Hierarkin är uttalad, kapten och chieften som sjöingenjören heter, de åt för sig. Nästa befälsgrupp åt för sig. Manskapet åt för sig och serverades dessutom olika mat. Och man är långt borta från sina familjer, man är borta länge, man har ingen vidare kontakt med sina familjer. Du har ditt jobb, det finns inget annat att göra. Du är ombord, du gör ditt jobb och du sover, va. Så, om maten var dålig, då kunde det lätt bli väldigt dålig stämning i fartygen. Och det visste ju rederierna, så att har du bra mat ombord, för det var ju liksom höjdpunkten i den dagliga, i det dagliga livet, det var vad du fick att äta. Så jag minns frukosten, ofta var det ju ganska tungt jobb, så jag minns speciellt frukostar bestod av kokt potatis och sill, och det...

Intervjuare 1 [00:51:32]: Som en midsommarlunch nästan, va?

Talare 1 [00:51:34]: Ja. Men, och helgerna då var det ju alltid stekt bacon och ägg och det var ju liksom, åh helgerna, fantastiskt. Och sedan lunchen var alltid väl tilltagen, det var sjömansbiff och stekt salt sill och den här typen utav husmanskost. Och det fanns alltid kvällsmat, det fanns alltid inställt då i ett kylskåp så att, verksamheten pågår ju alltid 24 timmar per dygn, så att vaktgången är ju sådan att du jobbar fyra timmar och så är du ledig åtta timmar och så jobbar du fyra timmar igen, va. Och då är det indelat så att en vakt går ju från 12 på natten till fyra på morgonen och när du kommer ner där då vill du ju gärna ha någonting, då måste ha någonting i kylskåpet för frukosten kanske inte börjar förrän sju. Så

att, maten har jag alltid varit väldigt nöjd med ombord.

Intervjuare 1 [00:52:31]: Låter som en väldigt speciell tillvaro.

Talare 1 [00:52:34]: Ja, den är speciell. Den är, sjöfolk har ju alltid levt på ett speciellt sätt, det är ju just det här att man är isolerad, man är, det är vi som har det här i våra händer. Och jag har ju fått vara med om att rädda sju sjömän, som hade råkat ut i, med sitt fartyg, havererat fartyg vid Biscayabukten, med ett fartyg som hette Isfahan. Vi var på resa ifrån Göteborg till Persiska viken och vi hade full storm och det här fartyget hade havererat och besättningen hade gått i livbåtarna. Och vi lyckades plocka upp de här sju sjömännen i mycket hårt väder. Och är det något sjömän gör när någon är i nöd då offrar man allt man har. Så den lasten vi hade den bestod utav bilar, Volvobilar, den bestod utav några Catterpilla, några grävmaskiner, färg och allting som länder behöver för att bygga någonting. Och det vet jag vi slog sönder lasten i den rullningen som var för att rädda de här så att vi fick lossa lasten i Le Havre, med grävskopa. Den var så sönderslagen hela lasten. Men, de sju männen de klarade vi.

Intervjuare 1 [00:54:04]: Det var det ju värt.

Talare 1 [00:54:05]: Det var det värt.

Intervjuare 1 [00:54:10]: Nej, det är fascinerande. Hur såg en vanlig dag ut för dig då?

Talare 1 [00:54:19]: Ja, vi säger när jag var, sedan när jag var utbildad då, då börjar man ju som maskinist, det finns, på den tiden fanns det ju då en sjöingenjör som kallades för chief. Sen fanns det en förstemaskinist, en andremaskinist och en tredjemaskinist. Och jag kom ju ut då som andremaskinist. Och sen så får man ju arbeta sig upp då efterhand som man blir erfaren, och då gick jag fyra-åtta-vakten, så att, då var det bemannade maskinrum. Numera så är maskinrummen obemannade, nu är det automatiserat. Men då gick man ner i maskinrummet och så hade man ett kontrollrum och sen hade man ett antal punkter man övervakade, ute i maskinrummet eller i kontrollrummet. Och det gjorde du ju då mellan fyra och åtta. Och sen gick du upp och åt frukost och så kanske du ägnade dig åt, ja vad det nu var, om du ville läsa eller någonting. Så gjorde man det och sen väntade man och så gick man och sov en stund och sen så klockan fyra på eftermiddagen så var det din vakt igen då mellan fyra och åtta. Så höll man på så fram till dess att man liksom närmade sig i hamn. För då gjorde man i ordning fartyget för att börja manövrera, va. Och då fick man, det var vissa procedurer i fartyget då för att, när kapten eller någon slog en manöver då var du tvungen att svara nere i maskinrummet. Och han ville ju då kanske att vi skulle backa i stället för att köra fram när vi lade till i hamnen. Och då svarade du i maskin med att göra det med maskin, så att propellern då gick åt andra hållet om vi skulle backa till exempel.

Intervjuare 1 [00:55:55]: Mycket ansvar.

Talare 1 [00:55:58]: Ja, ja kan man kanske säga det. Det är ett litet samhälle i miniatyr.

Intervjuare 1 [00:56:05]: Du har aldrig längtat tillbaka till Göteborg, eller?

Talare 1 [00:56:09]: Jo, Göteborg är ju nära mig. Jag kommer säkert att återvända till Göteborg.

Intervjuare 1 [00:56:15]: Och bo här?

Talare 1 [00:56:16]: Ja.

Intervjuare 1 [00:56:19]: Vad har du för, hur skulle du liksom sälja in Göteborg till någon som inte bor här?

Talare 1 [00:56:25]: Jag är ju väldigt kulturellt intresserad, jag menar jag älskar operan, jag älskar konserthuset. Jag sjunger, jag har varit med i kören och sjungit Carmina Burana och så här så, jag tycker ju att Göteborg är kulturellt intressant för mig. Och sen då är det ju närheten till havet, närheten till älven och detta och allt det här gamla minnena ifrån sjöfartsepoken. Kunna åka ut kanske och titta på fartygen i Älvsborgshamnen. Det fascinerar mig. Och så tycker jag Göteborg är en, den var alla fall en go stad. Jag hoppas att den är det fortfarande, även om, jag kommer ju aldrig få uppleva stan som jag en gång upplevde den, jag kommer säkert att bli besviken, men kanske också positivt överraskad, jag vet inte.

Intervjuare 1 [00:57:17]: Det får vi hoppas.

Talare 1 [00:57:19]: Ja. Jag lever ju på den drömmen i alla fall.

Intervjuare 1 [00:57:24]: Jag har inte så mycket mer frågor. Är det någonting som du känner att du ville lägga till?

Talare 1 [00:57:32]: Nej, det är det väl kanske inte det. Jag vet inte, har Göteborgs stadsmuseum någonting om sjöfart i museet eller?

Intervjuare 1 [00:57:44]: Sjöfartsmuseet har ju mer.

Talare 1 [00:57:45]: Ja, men det är de som har det?

Intervjuare 1 [00:57:49]: Ja, vi har ju mer... ja det kan vi i och för sig ta efter intervjun här men är det någonting du vill lägga till till intervjun för annars så pausar jag nu?

Talare 1 [00:57:57]: Nej, nej, det är inget mer. Om inte du har något.

Intervjuare 1 [00:57:59]: Nej, jag är väldigt nöjd.

[bandningen slutar]